

Иван Вазов

Погребените солдати

Във хладната земя
и тримата сложиха,
в един ги трап зариха.
Почиват те сега
почивка вечна, тиха.

Почиват тоя час
без яд, без шум, без злоба
при пепелта на роба
и никой роден глас
не им смущава гроба.

Над ровката им пръст
се никой не подсети
да бодне китка цвете,
нито за спомен кръст –
над техни кости клетки.

От кой ли край далек
съдбата ги доведе
за бран и за победи,
та в тоя гроб навек
те станаха съседи?

От кой ли небосклон!
Дали от Кавказ славни?
От степите ли травни?
От тихият ли Дон,
с вълни дълбоки, равни?

И може би за них
сърца туптят горещи
със грижи и надежди
под някой покрив тих
и плачат черни вежди.

Бащата е на бой,
а майка на детето
показва юг, небето
и шушне: „Там е той!“
с въздишка на сърцето.

.....

Но спят те в хладен сън
безвестни и бездомни,
печални, неми, скромни
и няма кой навън
за тях да си напомни!

Август 1877, Свищов

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4291>]